

Durant la setmana que hem acabat, l'Església ha celebrat amb alegria la solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Verge Maria. Aquesta gran festa és la conclusió lògica del cicle litúrgic amb què cada any es commemoren els principals moments de la vida d'aquella al·lota jove de Natzaret que és «model d'esperança certa i consol del poble que camina» (prefaci de la Missa del dia de l'Assumpció): la Immaculada Concepció, la Nativitat de Maria, l'Anunciació del Senyor i la solemnitat de la Mare de Déu. ¿Com hauria pogut permetre l'Altíssim que sofrís «la corrupció del sepulcre» (ibídem) aquella dona que fou concebuda sense pecat i que amb la seva mansuetud —«soc l'esclava del Senyor» (Lc 1,38)— va fer possible el gran milacre de l'Encarnació del Fill de Déu? És evident que la vida terrenal de la Verge Maria només podia acabar essent elevada «a la glòria del cel en cos i ànima» (oració col·lecta de la Missa del dia de l'Assumpció).

Ara bé, després de produïda la seva elevació al Cel, ¿quin és el paper de la Mare de Déu en l'economia de la salvació? Aquesta és la pregunta que respon la memòria litúrgica de la Benaurada Verge Maria, Reina —que celebrarem, si Déu ho vol, dimarts qui ve, dia 22 d'agost, coincidint justament amb el final de l'octava de l'Assumpció.

Aquesta memòria litúrgica fou instituïda l'any 1954 pel papa Pius XII a través de la carta encíclica *Ad Caeli Reginam*, dedicada a la reialesa de la Santíssima Verge Maria.

Recordem un dels seus passatges fonamentals d'aquest document pontifici: «tot i que és cert que, en sentit estricte, propi i absolut, només Jesucrist —Déu i home— és Rei, també Maria, en tant que Mare de Crist-Déu i en tant que associada a l'obra del Diví Redemptor, així en la lluita contra els enemics com en el triomf aconseguit sobre tots ells, participa de la dignitat reial d'Aquell, encara que només sigui de manera limitada i analògica. De fet, d'aquesta unió amb Crist Rei deriva per a Ella una sublimitat tan esplèndida que supera l'excel·lència de totes les coses creades: d'aquesta mateixa unió amb Crist naix aquell poder regi amb què Ella pot dispensar els tresors del Regne del Diví Redemptor; finalment, en la mateixa unió amb Crist té el seu origen la inexhaurible eficàcia de la seva maternal intercessió juntament amb el Fill i el Pare» (núm. 15).

Així les coses, segons *Ad Caeli Reginam* (núm. 20), la memòria de Maria Reina té dues finalitats. La primera és incrementar la confiança dels fidels perquè s'atraquin «al tron de la gràcia i de la misericòrdia de la nostra Reina i Mare per a demanar auxili en l'adversitat, llum en les tenebres, consol en el dolor». La segona és aconseguir l'alliberament de «l'esclavitud del pecat, per tal de poder presentar un homenatge insubstituïble, ple d'encesa devoció filial, al ceptre reial d'una Mare tan gran».

En aquest darrer sentit, el papa Pius XII demanà que tothom intentés imitar «en els costums i en l'ànima» les grans virtuts de la Reina del Cel, que resumí essencialment en aquestes tres: dolcesa, castedat i justícia. D'aquesta manera, tots els cristians «se sentiran finalment germans i, fugint dels odís i dels desenfrenats desigs de riqueses, promouran l'amor social, respectaran els drets del pobres i estimaran la pau».

En la narració del naixement del Messies, després d'explicar com els pastors acudiren a adorar el nounat, l'evangelista sant Lluc fa una observació veritablement fascinant: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (2,19). Aquesta breu cita de les Escripures és un dels orígens del culte al Cor de Maria, el qual està molt vinculat amb la memòria de Maria Reina. Certament, en la carta encíclica *Ad Caeli Reginam*, Pius XII també decretà que cada any, en aquesta avinentesa litúrgica, fos renovada la consagració del gènere humà a l'Immaculat Cor de la Benaurada Verge Maria.

Aquesta consagració es va fer per primera vegada dia 31 d'octubre del 1942, en un dels moments més foscos de la Segona Guerra Mundial, renovant-se des d'aleshores en unes poques ocasions. La darrera va ser fa poc més d'un any: dia 25 de març del 2022, setmanes després de l'esclat de la Guerra d'Ucraïna, quan el papa Francesc volgué consagrar «l'Església i la humanitat sencera, de manera especial Rússia i Ucraïna», a l'Immaculat Cor de Maria. ¿Per què no aprofitam el proper dia de Maria Reina per a tornar a resar la bellíssima oració recitada pel Sant Pare en aquest acte de consagració?